

La nostàlgia o l'elogi de veure pel·lícules en una sala de cinema

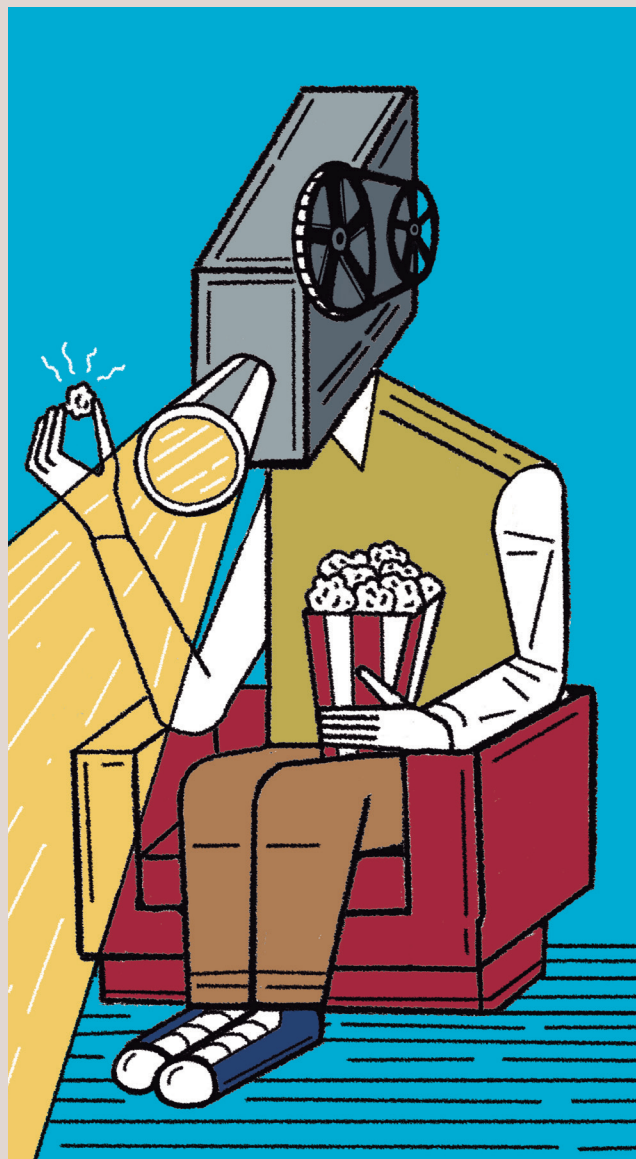
La nostàlgia és un sentiment generalitzat. Vivim en un món que canvia molt, i potser massa ràpid. El món d'avui costa d'entendre i ens és difícil adaptar-nos-hi. Tendim des de fa temps a respondre a la incomprensió del nostre entorn amb la nostàlgia, una nostàlgia per un passat que no sempre fou millor, però que en molts casos ens era més confortable.

El món d'avui és un món que ens porta a rebre cada dia milers d'imatges des de tot arreu i des de tots els dispositius possibles. Aquesta proliferació d'imatges segur que porta un munt d'oportunitats, però també porta a un munt de vulgaritats i, per què no dir-ho, a un munt d'informació massa vegades poc veraç. Cada dia ens informen de més coses i cada vegada ens assabentem menys de què passa. Com deia Ramon Barnils, «tan fotut és morir de set com morir ofegat», i ara som en el perill que les imatges ens ofeguin. Estem ofegats d'imatges informatives, però també d'imatges d'entreteniment: des de casa, per 9,90 tenim «tot el cinema», «totes les sèries» i «tots els documentals». De fet, tenim més del que podem veure, hi ha més producció que hores de què disposen els espectadors: una autèntica bombolla audiovisual que, com la financera, algun dia esclatarà.

I en aquest món, quin paper hi té la sala de cinema? Doncs, pels nostàlgics, en té un de primordial: el recés i la tranquil·litat. Un recés i una tranquil·litat que mai tens a casa. A la sala no existeixen enllaços, ni zàpings, allà ets tu, la foscor, la pantalla i el film. Deses el telèfon i tot és calma. És l'espai natural del cinema des que els Lumière van guanyar la partida fa 122 anys. La sala és l'espai, el ritual i el confort i l'assossec. És l'espai ideal pels cinèfils.

Aquests nostàlgics ens entristim quan ens diuen que una sala tanca. La darrera a fer-ho ha estat l'Arinco, de Palamós. El 2014 l'altra sala de la vila, el Kyton, també va abaixar la persiana, de manera que Palamós, en tres anys, s'ha quedat sense cinemes. És una pena. L'Arinco funcio-

nava des del 1961, i des de la seva inauguració no va parar de projectar pel·lícules. El dia que va tancar, el passat 10 de novembre, tenia en cartell *La traviata* (la representació en diferit de la cèlebre òpera de Verdi a Roma) i els films *El secreto de Marrowbone* i *Thor: Ragnarok*. L'Arinco ha tancat i en aquell local no hi ha cap projecte nou per arrencar; simplement quedarà buit. L'única esperança ens la dona la gent que s'hi va acostar per interessar-se i lamentar-se del tancament d'un espai per a la nostàlgia que els palamosins ja no tindran. Ara toca preservar el Montgrí, el Truffaut i els pocs vestigis que a les comarques gironines encara queden oberts.

El Museu del Cinema compleix vint anys

El 28 de gener de 1994, l'Ajuntament de Girona va comprar la Col·lecció Tomàs Mallol d'objectes cinematogràfics i precinematogràfics. El Museu del Cinema fou inaugurat a Girona al cap de quatre anys, el 8 d'abril de 1998, i va ser (i continua sent) el primer de la seva especialitat a l'Estat espanyol. Aquest abril compleix vint anys. Felicitem-nos-en i que en siguin molts més.